

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ

ΣΕΜΙΝΑΡΙΑ
ΙΣΤΟΡΙΚΟΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Α. ΠΙΕΡΡΗΣ

ΚΥΚΛΟΣ ΚΕ΄
ΠΕΡΙΟΔΟΣ 2011 - 2012

ΑΝΘΡΩΠΟΓΟΝΙΑ

Φυσική Ιστορία του Ανθρώπου

Ή

Ανθρώπινη Φύση και Ανέλιξη

*(από τις Δυναμερές Πρωταρχές
μέχρι την Ακμή της Τελειότητας)*

Το 14^ο τακτικό Σεμινάριο του φετινού 25^{ου} Κύκλου θα πραγματοποιηθεί την Πέμπτη 15 Μαρτίου του Σωτήριου και Αναγεννητικού έτους 2012 της Δημιουργικής Καταστροφής, στις 8.30 το βράδυ. Θέμα της συνάντησής μας θα είναι:

*Η Πολιτική Κρίση:
Νομοθέτης – Διαλλακτής – Αισυμνήτης – Τύραννος.
(Ο Σοφός και ο Ισχυρός Ανήρ:
η Δύναμη του Νου και ο Νους της Δύναμης).*

Συνεχίζουμε την ανάλυση της δημιουργικής κρίσης του 6^{ου} αιώνα π. Χ. και εξετάζουμε την μορφή της στο πολιτικό πεδίο. Το πνεύμα του θεμελιώδους βιώματος του Ελληνισμού έφτιαχνε την μορφή του σε κάθε τομέα της ανθρώπινης ύπαρξης και δράσης. Με δοκιμές και αποτυχίες, σαν οργανική δύναμη, οικοδομούσε τον ναό του, το κλασικό Θαύμα. Αυτή την Πέμπτη θα δούμε την μορφοπλαστική του δύναμη στον χώρο της πολιτικής. Και θα συνδέσουμε το έργο του εδώ με την ενέργειά του στην τέχνη και την ποίηση, στην κοινωνία και την οικονομία, στην θρησκευτικότητα και στην σκέψη.

Η Προδοσία του Καθεστώτος της Φαυλοκρατίας

και

Το Μωρογέλοιο

του Ευρωπαϊσμού Τώρα και της Ένωσης Τότε.

«Ενώ προ της μεταπολιτεύσεως [του 1843] εκυβέρνην τα της πολιτείας μας οι Λεζουίροι, οι Σμάλτζαι, οι Χες, οι Γραφ, οι Σπις, οι Χιτς και..., σήμερον κυβερνώσι δυστυχώς την τύχην μας και την τύχην ολοκλήρου του ελληνικού έθνους οι γραφείς, οι αντιγραφείς και οι θαλαμηπόλοι αυτών».

Α. Χρυσοβέργης, Η Ελληνική Επανάσταση, Ερμούπολη, 1853, σελ. 56.

Και όντως. Το Κατεστημένο της Ελλάδας είναι ορκισμένο δουλικό του αντιδραστικού Ευρωπαϊσμού. Έτσι γεννήθηκε, συλληφθέν ανόσια στη Βαυαρική Κατοχή. Έτσι έμεινε το ίδιο έναν αιώνα αργότερα: αυτοί ήσαν οι Δοσίλογοι της Κατοχής στον 2^ο Ευρωπαϊκό και Παγκόσμιο Πόλεμο. Η ίδια Φαυλοκρατία.

Έγραφαν τότε τα δημοσιογραφικά σκυλιά του άθλιου Καθεστώτος, σε (ελληνική!) εφημερίδα της Κατοχής:

«Μια ειλικρινής συνεργασία με τους χθεσινούς αντιπάλους μας, με τις δυνάμεις του Άξονος, θα μας έσωζεν ίσως από το Χάος. Τα αναιμικά από την πείναν παιδάκια θα έβρισκαν μια φέτα ψωμιού. Οφείλομεν λοιπόν να προσγειωθώμεν. Αλλιώς ας πάρωμεν σφουγγάρι και ας σβήσομεν εκ του Ευρωπαϊκού χάρτου και την Ελλάδα και την ιστορίαν και τα ιδανικά μας».

Τους αναγνωρίζετε; Είναι οι ίδιοι οι Βρυκόλακες. Τα παράσιτα που πίνουν το αίμα της Ελλάδας – αυτοί οι ίδιοι Δοσίλογοι Προδότες που μιλάνε έτσι. Και πάντα έχουν τη διεφθαρμένη Ευρώπη στο βρώμικο στόμα τους. Τότε και πριν και πάντα και τώρα. Κάνουν ακριβώς αυτό που απεχθανόταν ο Bismarck: αντί να κάνουν διπλωματία και πολιτική επικαλούνται την «Ευρώπη», μια υποκριτική ιδεοληψία.

Ο Ευρωπαϊσμός του γελοίου Καθεστώτος Κατοχής της χώρας έχει καταστρέψει την Ελλάδα. Ιδεολογικά, πολιτιστικά, στρατηγικά, οικονομικά. Δεν το βλέπετε; Οι κρίσεις ξεκαθαρίζουν την ατμόσφαιρα. Και οι μάσκες πέφτουν.

Γιατί το Καθεστώς της Υποτέλειας προδίδει τη χώρα συστηματικά; Γιατί έχει ταυτιστεί με τις αντιδραστικές δυνάμεις του Ευρωπαϊσμού. Γιατί παλεύει για να σώσει το τομάρι του. Γιατί είναι ανθελληνικό μέχρι το μεδούλι της ύπαρξής του. Γιατί είναι βαθιά ξένο και αλλότριο, μέχρι τις σάπιες ρίζες του. Ή μάλλον καλύτερα είναι ο Πίθηκος του Ξένου!

Το πνεύμα και όχι το αίμα καθορίζει τον συγγενή στην ιστορία. Οικείο είναι αυτό που δονείται από το ίδιο συστατικό βίωμα, που ελαύνεται από την ίδια δυναμική, που έλκεται από τον ίδιο σκοπό, που ήδεται από το ίδιο κάλλος, που αίρεται από την ίδια ιδέα, που οργά από την ίδια μανία, που αναρπάζεται από το ίδιο πνεύμα – το οικείο και το αλλότριο είναι θέμα πολιτιστικής κοινής.

Και δεν μετέχουμε του ίδιου πολιτισμού, το αποκρουστικό Καθεστώς του Δοσιλογισμού και η Κοινωνία των Δημιουργών. Το Ελλαδικό Κράτος είναι ένα Ευρωπαϊκό Προτεκτοράτο. Το Δουλικό Καθεστώς είναι υπόλογο στους κυρίους του. Ξένο προς εμάς.

Και έχει συμβεί το θαυμάσιο της αηδίας. Το Δοσιλογικό Καθεστώς έχει γίνει βάρος και για τους κυρίους του! Όπως είναι παράσιτο στην κοινωνία μας, έτσι έγινε και παράσιτο των Ευρωπαϊκών χωρών που το πληρώνουν. Η Αναξιοκρατία δεν ωφελεί κανένα – το μόνο που μπορεί να κάνει είναι να επιχειρεί να επιβιώσει. Ο Ευρωπαϊσμός του είναι απεχθής και στη Γερμανία.

Δέστε πώς οι Ευρωπαίοι βλέπουν τους υποτακτικούς λακέδες τους, ακόμη και όταν τους είναι χρήσιμοι. Η Ιταλία κάνει απόβαση στην Αλβανία

το 1939, ο βασιλιάς Ζώγος διαφεύγει στο εξωτερικό, η Αλβανική Εθνοσυνέλευση υποχρεώνεται να ψηφίσει την ένωση της Αλβανίας με την Ιταλία στο ίδιο Στέμμα, η οποία επισημοποιείται με μεγαλόπρεπη τελετή στο Κυρηνάλιο στις 16.4.1939. Γράφει ο Galeazzo Ciano, Υπουργός Εξωτερικών της Ιταλίας, στο ημερολόγιό του 3.6.1939:

«...ελύθη το πρόβλημα της ενοποίησης των Αλβανικών και των Ιταλικών Διπλωματικών Υπηρεσιών. **Ήρκεσαν παρασημοφορίαί τινες και αξιώματα για να γίνει η εγχείριση ευνουχισμού της Αλβανίας χωρίς να κραυγάσει ο ασθενής.** Η προσάρτηση έχει πλέον επιτελεσθεί εν τη πράξει...».

Ακριβώς ό,τι γίνεται με το Καθεστώς στη χώρα μας! Το έχουν καταστήσει σαφές δημόσια με λόγους και πράξεις οι Ευρωπαίοι ηγέτες το πώς βλέπουν το κατεστημένο μας.

Το Καθεστώς, σαν δουλικό που είναι, είναι δόλιο. Έβαλε τη χώρα στην Ευρωζώνη υποσχόμενο ευημερία. Απάτη. Και τώρα κρατάει την κοινωνία σε αυτήν την άθλια φυλακή τρομοκρατώντας τον λαό με καταστροφολογία για τις συνέπειες της εξόδου της χώρας από εκείνο τον Λαβύρινθο της τεχνητότητας. Και πάλι Απάτη. Το Καθεστώς είναι ίδια η Απάτη. Αναγκαστικά, γιατί κρύβει απρόσμετρη Ανικανότητα και Δοσιλογισμό.

Η Κυβέρνηση-Μαριονέτα της Ρόμπας, του Θολού και Ολίγου και Καιροσκοπού, του Βαρυέλαφρου Ιταμού Κυψαύχενα και του Λεξιθήρα Κολοτούμπα, συνεχίζει προφανώς την προδοτική πολιτική της προηγούμενης Κυβέρνησης του ίδιου Δοσιλογικού Καθεστώτος Κατοχής. Η τελευταία προδοσία είναι η υπογραφή και κύρωση της Νέας Δανειακής Σύμβασης και η συμφωνία για το PSI.

Γιατί είναι προδοσία οι πράξεις αυτές;

Πρώτον, γιατί συνεχίζουν να μετατρέπουν χρέος προς ιδιώτες σε χρέος προς Κράτη (και Συνδυασμούς Κρατών και Διεθνείς Οργανισμούς). Οι ιδιώτες που δανείζουν τη χώρα θέλουν απλά να κερδίσουν. Γενικά επομένως, σε μια σωστή χώρα που δουλεύει αποδοτικά, ενδιαφέρονται να πάει η χώρα καλά. Γιαυτό επενδύουν σε αυτή. Αν η χώρα κρύβει αδιόρθωτες συστημικές ανεπάρκειες και αδυναμίες, φυσικά θα στοιχηματίσουν στην αποδυνάμωσή της. Αν η χώρα είναι ανταγωνιστική ο επενδυτής επενδύει στην ανάπτυξη της χώρας και κερδίζει από αυτήν. Αν η χώρα δεν είναι ανταγωνιστική ο επενδυτής θα επενδύσει στα προβλήματά της και θα φροντίσει να κερδίσει από αυτά. Είναι απλό, λογικό και δίκαιο: έτσι επιτυγχάνεται αυτόματα η ορθολογική κατανομή πόρων και ρόλων στα ανθρώπινα συστήματα. Ο επενδυτής προβλέπει το μέλλον γενόμενο, δεν το προκαλεί. Αντιθέτως τα Κράτη έχουν πολλαπλές δομές συμφερόντων, δεν κοιτάζουν μόνο το κέρδος. **Δεν σε συμφέρει λοιπόν να αφήνεις μαζικά συμφωνίες που εδράζονται επί του οικονομικού κέρδους, για συμφωνίες που υπεισάγουν αλλότρια κρατικά συμφέροντα. Αυτό το κάνεις αν είσαι όργανο άλλου κράτους ή σχηματισμού κρατών. Τόσο απλά και μαθηματικά.**

Δεύτερον, οι πράξεις είναι προδοσία γιατί η νομική βάση των νέων σειρών ομολόγων που θα ανταλλάγουν με τα αποσυρόμενα παλαιά θα είναι το **Αγγλικό Δίκαιο**, και έτσι δεν θα υπόκειται (νομικά) στους Ελληνικούς νόμους. Αυτό θα δυσκολέψει κάθε αναδόμηση του νέου χρέους στο μέλλον, πολύ περισσότερο την επιβαλλόμενη δραστική σεισάχθεια. Λέω «δυσκολέψει», όχι «αποτρέψει». Γιατί η νέα πατριωτική Κυβέρνηση της χώρας που θα προκύψει από το σάρωμα του Καθεστώτος, βεβαίως θα ακυρώσει μονομερώς τη Συμφωνία που υπέγραψε το Καθεστώς Κατοχής. Και φυσικά θα προβούμε σε νέα συμφωνία που θα τιμωρεί όσους επένδυσαν

και επενδύουν τώρα στη συνέχιση του ξενόδουλου, του δικού τους Καθεστώτος.

Τρίτον, οι πράξεις είναι προδοσία γιατί όχι μόνον αλλάζουν ποιοτικά το χρέος με τους δύο παραπάνω τρόπους, **αλλά και το αυξάνουν ποσοτικά**. Πέστε πως σβύνουμε περί τα € 100 δις χρέους προς ιδιώτες. Αναλαμβάνουμε όμως € 130 δις χρέους προς Κράτη, σχηματισμό Κρατών και το ΔΝΤ. Συν όσα έχουμε δανειστεί εκτός αγοράς από τις ίδιες κρατικές πηγές. Και όσα μέλλουν να μας φορτώσουν στο εγγύς μέλλον.

Τέταρτον, οι πράξεις είναι προδοσία γιατί εκτός του ότι η χρεωκοπία μας συνέφερε να γίνει προς τους ιδιώτες και επί ίσοις όροις με αυτούς προς τα Κράτη, την ΕΚΤ και το ΔΝΤ (χωρίς δηλαδή να οφελούνται αυτά εις βάρος των ιδιωτών, αφού με τους ιδιώτες επενδυτές θέλουμε να κάνουμε ντραβέρι επί αποκλειστικής οικονομικής βάσης, δηλαδή για το αμοιβαίο κέρδος, χωρίς ψευδοϊδεολογίες και διεφθαρμένες πολιτικές παραμέτρους) – **εκτός από αυτό, επιπλέον η χρεωκοπία μας συνέφερε να συνοδεύταν με έξοδο από την Ευρωζώνη. Και έτσι μόνο η χρεωκοπία θα λειτουργούσε υπέρ των συμφερόντων μας**. Με την προοπτική δραχμοποίησης του χρέους του υποκείμενου στον Ελληνικό Νόμο (σχεδόν δηλαδή όλου του δημόσιου χρέους μέχρι πρόσφατα), θα προβαίναμε σε συνεννόηση με τους ιδιώτες πιστωτές για τον βαθμό καθαρής χρεωκοπίας (είχα προεξοφλήσει σε ανύποπτο χρόνο ένα ποσοστό 70-80%, όπως και έγινε), προσφέροντάς τους πίστη για το υπόλοιπο και για τις επενδυτικές προοπτικές της Νέας Ελλάδας. (Την πίστη αυτή έχω πολλές φορές εξηγήσει πώς θα επιτυγχάναμε. Και για το θέμα της εξόδου από το Ευρώ θα επανέλθω πάρα κάτω).

Πέμπτον, οι πράξεις είναι προδοσία γιατί για να ωφελήσει την χώρα η χρεωκοπία έπρεπε να συνοδεύεται από δραστική υποτίμηση εθνικού νομίσματος. Αυτή θα έβαζε την γερή βάση για την απαιτούμενη εκτίναξη

της εγχώριας ανταγωνιστικότητας. Η πολιτική εσωτερικής υποτίμησης εντός του Ευρώ που ακολουθείται τώρα από την Κυβέρνηση Κατοχής μειώνει την συνολική ανταγωνιστικότητα της εθνικής οικονομίας συμπιέζοντας την εργασία και αποστερώντας πόρους από την δημιουργικότητα υπέρ του status quo της φεουδαρχικής ολιγαρχίας. Η πολιτική αυτή τείνει να εξορθολογικοποιήσει τις κατανομές εντός του Ευρωπαϊκού Συστήματος (μετατρέποντας π. χ. την Ελλάδα σε εξαρτηματική χώρα ειδικών χρήσεων) – ενώ δρά αρνητικά επιδεινώντας τον ανορθολογισμό των κατανομών εντός του εθνικού μας συστήματος. Αυτό είναι έσχατη προδοσία αφ' εαυτού.

Έκτον, οι πράξεις είναι προδοσία γιατί επιχειρούν να δεσμεύσουν την οικονομική πολιτική της χώρας σε καταστροφική τροχιά και ταυτόχρονα μετατρέπουν την χώρα σε Ευρωπαϊκό Προτεκτοράτο, χώρα υπό εξωτερική διοίκηση, χώρα στερούμενη ανεξαρτησίας και κυριαρχίας, χώρα στην οποία όλες οι πρόσοδοι θα πηγαίνουν κατά απόλυτη προτεραιότητα στην ικανοποίηση των επικυριάρχων της. Η ακολουθούμενη πολιτική της ολέθριας Κυβέρνησης Κατοχής θέλει να διατηρήσει τις δομές του Συστήματος απείραχτες σμικρύνοντας τον όγκο του λόγω της κρίσης, και μάλιστα σμικρύνοντας τον όγκο του όχι κάν αναλογικά αλλά δυσανάλογα, υπέρ της φεουδαρχικής φαυλοκρατίας και οικονομικής ολογαρχίας και εις βάρος των δημιουργών και του λαού της κοινωνίας. Δουλεύει για τα συμφέροντα του status quo των αυτοαποκαλούμενων «πατριωτών» επιχειρηματιών και κεφαλαιούχων, αυτών που λένε ότι δρουν για λόγους πατριωτικούς εις βλάβην των συμφερόντων τους! Τέτοιο κεφάλαιο κάνει ζημιά στην χώρα. Είναι παρασιτικό στην κοινωνία. Στηρίζει και στηρίζεται από την πολιτική Φαυλοκρατία. Και

το πολιτικό σύστημα που το εξυπηρετεί διαπράττει εσχάτη προδοσία κατά των δημιουργών, του λαού, της χώρας και του έθνους.

Έβδομον, οι πράξεις είναι προδοσία γιατί αποτελούν την αποκορύφωση της πάνω από δύο χρόνια ακολουθούμενης από το Καθεστώς Υποτέλειας γραμμής να απομονωθεί η Ελληνική νόσος στο εσωτερικό της χώρας, ώστε να εμποδιστεί η διασπορά της στο Ευρωπαϊκό σύστημα. Αυτή είναι η λογική όλων των κινήσεων από το 2010. Δίνεται χρόνος και κατασκευάζονται μέσα ώστε αφ' ενός να θωρακιστεί το Ευρωπαϊκό Σύστημα από τον Ελληνικό καρκίνο και αφ' ετέρου να πάρουν τις κατάλληλες «θέσεις», οικονομικές και πολιτικές, οι σημαντικότεροι από όσους ήσαν περισσότεροι εκτεθειμένοι σε αυτόν. Ενδεικτικά αναφέρω ότι ο όγκος των ενεργών CDS (ασφαλιστρών κινδύνου για το Ελληνικό δημόσιο χρέος) στα μέσα του 2009 ήταν περί τα \$9.5 δις., στο Α' εξάμηνο του 2010 είχαν πέσει στα \$7 δις., στην αρχή του 2011 ήταν περί τα \$5 δις. και τώρα που έγινε η τυπική χρεωκοπία είναι μόλις \$3.2 δις. Οι ισχυροί «παίκτες» χρησιμοποίησαν τον χρόνο και τα εργαλεία που έφτιαξαν οι πολιτικές των περασμένων δύο χρόνων για να ξεφορτωθούν την έκθεσή τους στο Ελληνικό χρέος. Αυτό αποτελεί εύσημο για την Κυβέρνηση της Γερμανίας που έχει την κεντρική ευθύνη των Ευρωπαϊκών εξελίξεων (κεντρική για όλες τις χώρες πλην Αγγλίας!). Το ίδιο γεγονός συνιστά εσχάτη προδοσία για τις Κυβερνήσεις Κατοχής της χώρας: έβαλαν ξένα συμφέροντα πάνω από το εθνικό συμφέρον. Βεβαιότατα υπό τον ελεεινό και διάτρητο μανδύα της Ευρωπαϊστικής ιδεοληψίας. (Για ένα αρχετυπικό ιστορικό ανάλογο δείτε πάρα κάτω).

Και προς τι όλα αυτά; Γιατί η προδοσία; Φυσικά δεν τους απασχολεί η χώρα. Ποτέ δεν ταυτίστηκαν με τον Ελληνισμό. Αλλά τον εαυτό τους δεν τον σκέπτονται; Οι Εριννύες της Εκδίκησης και της αναπόφευκτης τιμωρίας δεν

τους λένε τίποτα; Ιστορία δεν κατανοούν βέβαια. Η κοσμική τάξη είναι επτασφράγιστο μυστήριο για τους. Αλλά φαίνεται έχει στομώσει και το ένστικτο αυτοσυντήρησης από την διαφθορά της φαυλότητάς τους.

Τι θα γίνει τώρα που οι Ευρωπαίοι οχυρώθηκαν από τις συνέπειες της Ελληνικής καταστροφής; Και που η πορεία προς την καταστροφή συνεχίζεται αδιατάρακτος από το όργιο των χρηματοπιστωτικών τεχνητοτήτων;

Μόλις εμφανίστηκαν οι νέες σειρές των ομολόγων του Ελληνικού (μη-)Κράτους και ανταλλάσσονται σε “distressed valuations”: 20 – 25 εκατοστά σε ονομαστική αξία 1 ευρώ. Τίθενται από τις αγορές στην εκτίμηση των παλαιών! Δηλαδή σαν να μην έγινε τίποτα. Και αφού οι αγορές θεωρούν ότι δεν έγινε τίποτα και αφού η ανάλυση δείχνει ότι χειροτέρεψαν τα πράγματα για την Ελλάδα με τις πρόσφατες αποφάσεις, τότε έγινε μια τρύπα στο νερό. Η μάλλον βολεύτηκαν και οι τελευταίοι που έμεναν να βολευτούν!

Το χαμερπές Καθεστώς της Βδελυρής Εξαχρείωσης τους βαραίνει και αυτούς, τους σοβαρούς Ευρωπαίους, ενώ καταπνίγει εμάς. Η χρησιμότητά του για τους έξω έχει εξαφανιστεί. Ανήκει στην κατηγορία των ειδικής και περιορισμένης χρησιμότητας Αραβικών καθεστώτων τύπου Χουσεΐν, Καντάφι, Μουμπάρακ, Ασσάντ. Αυτά έχουν ημερομηνία λήξεως. Του δικού μας Καταπιεστή η ημερομηνία λήξεως έχει περάσει. Η χρησιμότητά τους είναι πια αρνητική για όλους τους σημαντικούς παράγοντες.

Αυτά επιπροσθέτως! Γιατί οι δημιουργοί κινούνται αυτοκαθοριστικά και δεν χρειάζονται εξωγενείς αιτίες ει μη μόνον φρονηματικά δια τον λογισμόν του κατάλληλου καιρού.

Εμπρός λοιπόν για την Ελληνική Άνοιξη.

Η έξοδος από την Ευρωζώνη είναι μονόδρομος οικονομικής και πολιτικής λογικής. Οι αδήριτοι λόγοι είναι δύο ειδών, συστημικοί και συγκυριακοί.

Η ένταξη της Ελλάδας στην Ευρωζώνη ήταν καθ' εαυτή εγκληματική πράξη. Η Ευρωζώνη είναι το πιο ηλίθιο και απεγνωσμένο πείραμα μεγάλου βεληνεκούς στην ιστορία. Είναι η καταληκτική πράξη τεχνητότητας του εκπνέοντος Ευρωπαϊκού Συστήματος. Όποιος διαβάσει τη συστατική διακήρυξη του Ευρωπαϊσμού, το "Pan-Europa" του Richard N. Coudenhove-Kalergi που δημοσιεύθηκε το 1924, βλέπει ακριβώς αυτό που λέω, ότι ο Ευρωπαϊσμός είναι αντίδραση στην παρακμή της Ευρώπης. Είναι ακριβώς του ίδιου είδους φαινόμενο με τον Εθνικό Σοσιαλισμό, τον Φασισμό και τον Κομμουνισμό, τις άλλες «ανανεωτικές» ιδεολογίες της Ευρώπης στον 20^ο αιώνα. Ο Ευρωπαϊσμός είναι η αντίδραση του Ευρωπαϊκού status quo στο Άνυσμα της Ιστορίας. Είναι η κατ' εξοχήν αντιδραστική δύναμη τις ημέρες μας. Και φυσικά θα συντριβόταν – συντριβεται, συνετρίβη. Ήταν δε ένα έκτρομα από γεννησιμιού του. Το Ευρωπαϊκό αφύσικο σε τερατώδη έκφραση.

Επαναλαμβάνω: η Ευρωζώνη είναι ένα εξάμβλωμα τεχνητότητας του Ευρωπαϊσμού.

Έχω πολλαπλά εξηγήσει ότι το χρήμα είναι εξηρημένη μεταβλητή της πραγματικής οικονομίας. Η optimum ποσότητα του χρήματος είναι συνάρτηση της έντασης και του ρυθμού της οικονομικής δραστηριότητας σε μια κοινωνία. Και αυτά με τη σειρά τους εξαρτώνται από παραμέτρους συστημικές (πολιτιστικές, οργανωτικές, πολιτικές) και συγκυριακές (διεθνείς,

περιφερειακές, τοπικές). Εξάλλου, η ενεργή ποσότητα του χρήματος είναι θέμα νομισματικής πολιτικής της Κεντρικής Τράπεζας και της Πολιτικής Εξουσίας σε ένα σύγχρονο Κράτος. Η νομισματική πολιτική μπορεί να είναι παρεμβατική και γενεσιουργός τεχνητότητας και άρα αστάθειας ή ουδέτερη και δημιουργός φυσικής ευστάθειας του οικονομικού συστήματος (διατήρηση της αξίας του χρήματος σταθεράς). Και σε αυτό το θέμα το σύγχρονο κράτος μετεξελίσσεται σε ένα μετα-σύγχρονο και παλαιό και προ-Ευρωπαϊκό κράτος. Η πολιτική αυθαιρεσία στα νομισματικά θέματα των τελευταίων περίπου 80 χρόνων διορθώνεται και θα διορθωθεί περισσότερο με διάφορους τρόπους.

Είναι πάντως προφανές ότι το ίδιο νόμισμα για διαφορετικού τύπου οικονομίες είναι ένας παραλογισμός. Οξύνει τις διαφορές ανταγωνιστικότητας μεταξύ τους. [Δείτε το άρθρο μου «Ο Παραλογισμός του Ευρώ», δημοσιευμένο το 2000, και ανηρημένο στον ιστότοπο του Ινστιτούτου, στο τμήμα Varia]. Εκτός εάν οι διαφορετικές περιοχές ανήκουν σε ένα κράτος, οπότε οι διαφορές μαλακώνουν με τις ποικίλες ροές μεταξύ των μερών ενός όλου. Ροές ιδεών, πληροφοριών, αγαθών, υπηρεσιών, ανθρώπων και ελεύθερων κεφαλαίων δεν αρκούν, ιδίως όπου υπάρχουν rigidities, ανελαστικότητες, στους διαύλους τέτοιων κυκλοφοριών. Γι' αυτό χρειάζεται και ροή πόρων που να αντιστρέφει μέχρι σημείου τον τονισμό των ασυμμετριών ανταγωνιστικότητας. Δηλαδή η ενότητα ενός ενιαίου κράτους και η κεντρική διοίκησή του.

Στην Ευρωζώνη υιοθετήθηκε η δόλια ιδεοληψία του «ως εάν» ενιαίου κράτους. Η υποτιθέμενη ελευθερία κυκλοφοριών δεν λειτούργησε σε σημαντικό βαθμό (λόγω των αναπόφευκτων εθνικών αγκυλώσεων του Ευρωπαϊκού Συστήματος). Έμεινε η ελεύθερη ροή κεφαλαίων που όμως είχε φυσικά και αναγκαία κατεύθυνση τις πλέον ανταγωνιστικές χώρες. Τέτοιες

ελεύθερες ροές μόνο με περιοριστικά μέτρα μπορούν να ελεγχθούν. Αυτή λοιπόν η ροή κεφαλαίων απέδωσε εκεί που η ανταγωνιστικότητα είχε στέρεα fundamentals της πραγματικής οικονομίας. Το υπόλοιπο κεφάλαιο δημιούργησε φούσκες σε μη ανταγωνιστικές οικονομίες που κατεκλύοντο από περίσσια χρήματος το οποίο έψαχνε να τοποθετηθεί με την φανταστική βεβαιότητα του «ως εάν» κράτους.

Η Ευρωζώνη αντιμετωπίζει τώρα υπαρξιακό πρόβλημα. Αν ήταν όντως ένα κράτος θα γινόταν ό,τι έκανε η Γερμανία κατά την ενοποίησή της. Αλλά αυτό είναι μια ιδεοληψία του Ευρωπαϊσμού, και δόλια γιατί χρησιμοποιείται για τον αποβουκολισμό των απλούστερων. Από την άλλη, η κατάσταση όπως έχει δεν είναι βιώσιμη. Επιχειρούν λοιπόν να την αντιμετωπίσουν με τη συνήθη Ευρωπαϊκή τεχνητότητα, τη Συνθήκη Δημοσιονομικής Πειθαρχίας. Βέβαια κανείς δεν πιστεύει ότι θα εφαρμοστεί πραγματικά και αμερόληπτα. (Σήμερα βλέπουμε ότι θέλουν να τιμωρήσουν την Ουγγαρία για την ανυπακοή της!). Αλλά εκτός αυτού, η δημοσιονομική πειθαρχία δεν επηρεάζει θετικά την εξομάλυνση της ανταγωνιστικότητας, αντιθέτως κατ' αρχήν επεκτείνει την ανισορροπία της. Η λιγότερο ανταγωνιστική χώρα μιας νομισματικής ένωσης με σκληρή δημοσιονομική πειθαρχία, θα χάσει ανταγωνιστικότητα γιατί δεν θα μπορεί να εξισορροπεί νομισματική και δημοσιονομική πολιτική. Φυσικά η Ευρωπαϊστική Ιδεολογία λέει ότι αυτό το στρίμωγμα χωρίς διέξοδο θα αναγκάσει τις χώρες να κάνουν τις απαραίτητες διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις που θα τους επιτρέψουν να γίνουν πραγματικά, δομικά και συστημικά, ανταγωνιστικές. **Το τυπικά Ευρωπαϊστικό λάθος εδώ είναι ότι η ίδια βασικά δομή ταιριάζει για όλους τους τύπους των κοινωνιών. Αλλά αυτό είναι μια ακόμη ευρωπαϊκή ουτοπία. Για παράδειγμα, σε άλλη κοινωνία ταιριάζει βαριά οργάνωση, ισχυρή κεντρική διοίκηση, οικονομικός κατευθυντισμός,**

θεσμική θωράκιση και ιεραρχική πειθαρχία, ενώ άλλη αποδίδει καλύτερα με ένα πολύ ελαφρύ σύστημα κανόνων, συνεχή αυτορρύθμιση, δημιουργική πρωτοβουλία, ουδέτερο κράτος-πλαίσιο, θεσμική ελαστικότητα και επιρροή – ευθύνη της ικανότητας. Κ.ο.κ. με πολλές άλλες παραμέτρους της ανταγωνιστικότητας.

Το εγχείρημα της Ευρωζώνης είναι καταδικασμένο να αποτύχει παταγωδώς. Εν πάση περιπτώσει για την Ελλάδα είναι καταστροφικό. Η είσοδος στο Σύστημα ήταν δόλια πράξη προδοσίας και η παραμονή τώρα είναι δόλια πράξη διπλής προδοσίας. Λέω προδοσίας γιατί ο παραλογισμός κρύβει πάντα μια λογική από πίσω που δεν θέλει να φαίνεται. Και στην περίπτωση μας η κρυφή λογική έχει φανερωθεί: το Δουλικό Καθεστώς εξυπηρετεί ξένα συμφέροντα, τα πιο αντιδραστικά σε αυτήν την ιστορική στιγμή, αυτά του Ευρωπαϊσμού.

Έχω πολλές φορές εξηγήσει ότι με την έξοδο από το Ευρώ, το νέο νόμισμα θα έπρεπε να υποτιμηθεί δραματικά (70-80%) – άπαξ, και μετά να εφαρμοσθεί σκληρή νομισματική πολιτική. Αυτό θα έδινε μια αποφασιστική δυναμική για την απελευθέρωση των δημιουργικών δυνάμεων της κοινωνίας και την ανάπτυξη της παραγωγικότητας. Θα εξορθολογικοποιούσε την κοινωνική κατανομή ρόλων και πόρων. Βεβαίως θα έπρεπε η νομισματική αυτή στρατηγική να συνοδεύεται από συνετή δημοσιονομική πολιτική – η οποία έτσι κι αλλιώς θα επιβαλλόταν εξ αντικειμένου γιατί δεν θα ήταν δυνατή για αρκετά χρόνια μια άφρων επεκτατική πολιτική του Κράτους. Ταυτόχρονα όλα αυτά θα έπρεπε να συντίθενται σε ένα ενιαίο πρόγραμμα ριζικών μεταρρυθμίσεων με άξονα την πραγματική απελευθέρωση πρώτα του κεφαλαίου και μαζί της εργασίας, με ό,τι αυτό συνεπάγεται. Δεν νοείται να ελαστικοποιούμε την εργασία ενώ κρατάμε τις ολιγαρχικές και φεουδαρχικές βάσεις του συστήματος, καθώς και τον Κρατισμό του.

Άλλωστε ούτε καν για ελαστικοποίηση της εργασίας πρόκειται αλλά για κρατική καταπίεσή της υπέρ της φεουδαρχικής ολιγαρχίας.

[Ο Δείκτης Οικονομικής Έλευθερίας της Ελλάδας για το 2012 (Index of Economic Freedom, Heritage foundation – WSJ) την τοποθετεί στην 119^η θέση, από τις 179 βαθμολογούμενες χώρες παγκοσμίως. Ανήκει στην κατηγορία «επί το πλείστον ανελεύθερη» οικονομία (“mostly unfree”) με βαθμολογία 55.4 στα 100. Σημείωσε ραγδαία επιδείνωση το τελευταίο έτος, την μεγαλύτερη από οποιαδήποτε χώρα του κόσμου, κατ’α 4.9 βαθμούς. Ενδεικτικά και αποκαλυπτικά, είναι τώρα σε χειρότερη κατάσταση από άποψη οικονομικής ελευθερίας από τις εξής χώρες: Benin, Mali, Nigeria, Malawi, Gabon, Vanuatu, Bhutan, Tanzania, Tonga, Mozambique, Swaziland, Fiji κλπ. κλπ. Φυσικά και από όλες τις γειτονικές, που το γελοίο Καθεστώς της Ντροπής αξίωνε να ποδηγετήσει].

Ο Έλληνας δημιουργός θέλει και χρειάζεται για να βελτιστοποιήσει την απόδοσή του ένα ανοικτό και ελεύθερο πλαίσιο δράσης. Ποτέ δεν του πήγαινε το ευρωπαϊκό κοστούμι. Του εμποδίζει την ελευθερία κίνησης.

Σκεφτείτε το και κυριολεκτικά ενδυματολογικά το θέμα – συγκρίνετε το αρχαίο ντύσιμο, ή μάλλον γδύσιμο, τη Βυζαντινή ανατολίτικη ενδυματολογική επίσημη πληθωρική και απλούστατη καθημερινότητα, ακόμη και τη δημοτική φορεσιά, συγκρίνετε όλα αυτά με το ανατριχιαστικό ευρωπαϊκό σαβάνωμα. Στα φανερά φαίνονται πάντα τα κρύφια!.

Ο Ευρωπαϊκός Νόμος πνίγει τον Έλληνα σε κάθε πεδίο δραστηριότητας. Θέλουμε ένα Νόμο φυσικό για να εκφραστούμε ελεύθερα στο μέγιστο των δυνατοτήτων μας. Αντ' αυτού μας επεβλήθη από την καταραμένη δεκαετία του 1830 ένα ασφυκτικό ΓερμανοΕυρωπαϊκό πλαίσιο, πολιτειακό, οικονομικό, πολιτιστικό, το οποίο χειροτέρευε με κάθε εγχείρημα εκσυγχρονισμού του, αφού όλοι οι Νεοελληνικοί εκσυγχρονισμοί πάνε σε λάθος κατεύθυνση: ο εκσυγχρονισμός που ξέρει και θέλει το πιθηκίσιο Καθεστώς της χώρας είναι εξευρωπαϊσμός και άρα αφελληνισμός. Ενώ χρειαζόμαστε ένα ριζικό εξελληνισμό. Και γι' αυτό διαστράφηκε ο ΝεοΕλληνισμός, γιατί δεν εξελληνίστηκε ώστε να πατήσει γερά τα πόδια του στην ταυτότητα της ουσίας του, εκεί απ' όπου θα μπορούσε να αντλήσει, και μόνο από εκεί, αυθύπαρκτη δύναμη. Και γιαυτόν τον λόγο, σαν Κράτος, από εκτροματικό παιδί παρήκμασε χωρίς να ακμάσει.

«...ενώ δε απητείτο ημείς, ως έθνος και κράτος μικρόν και ασθενέστατον, να έχωμεν εν πάσιν αρετήν υπέρ πάντα τα λοιπά έθνη και κράτη, διότι και δια να υπάρξη μόνον και συντηρηθή, πολλώ δε μάλλον δια να προκόψη και ευημερήση κράτος τι, απαιτείται εν πάσιν αρετή αντιστρόφως ανάλογος προς το μέγεθος και την δύναμίν του, εφθάσαμεν εντός 20 – 30 ετών εις το σημείον εκείνο της ηθικής ακηδίας και πωρώσεως, όπου μόλις άλλα έθνη έφθασαν, μετά πολλούς αιώνας και μετά μακράς, σφοδράς και αλλεπαλλήλους περιπετείας. Τιοιουτοτρόπως κατωρθώσαμεν οι θαυμάσιοι αυτό το θαύμα των θαυμάτων: να παρακμάσωμεν χωρίς να ακμάσωμεν».

Δ. Ν. Βερναρδάκης, *Τα Αποκαλυπτήρια: Επίκρισις των κατά την 25^{ην} Μαρτίου εν Αθήναις υπό του κ. Αρ. Βαλαωρίτου εκφωνηθέντων στίχων*, 21 Απριλίου 1872.

«Αρετήν εν πάσιν» εννοεί ο Βερναρδάκης ελληνικώς κάθε αριστείαν, κάθε εξοχήν ικανοτήτων σε όλα τα πεδία.

Να γιατί λοιπόν, επειδή δεν εξελληνίστηκε αλλά κάθε προσπάθεια κατεβλήθη για να εξευρωπαϊσθεί, ήτοι να αφελληνισθεί ο ΝεοΕλληνισμός:

«δεν υπάρχει έθνος εν τη ιστορία, το οποίον αποσείσαν ...της τυραννίας τον ζυγόν, και αποκτήσαν ελευθερίαν, περιέπεσεν, ευθύς μετά τους ηρωικούς του κατά της τυραννίας αγώνας, εις μαρασμόν και φθίσιν».

Εφημερίδα *Αθηνά*, 29.9.1862

Ιδού γιατί:

«Άμα γεννηθέντες υπό καχεξίας κατελήφθημεν».

Ν.Δ. Λεβίδης, «*Λόγος εκφωνηθείς εν τη ρμ' νυκτερινή συνεδριάσει του Φιλολογικού Συλλόγου Ο Παρνασσός τη 17 Νοεμβρίου 1969*»

Η ρίζα του μοναδικού τερατώδους φαινομένου μια και η αυτή: λάθος σύστημα και λάθος Καθεστώς και λάθος άνθρωποι.

Και να το αποτέλεσμα τότε όπως τώρα:

«Αυτή η Ελλάς, την οποία ο Ευρωπαϊκός Κόσμος ωνειρεύετο ως κέντρον ενώσεως της Ανατολής μετά του πολιτισμού της Δύσεως, κατήντησε σήμερον να θεωρήται ως άχθος υπό του Ευρωπαϊκού Κόσμου, ως πρόσκομμα του μέλλοντος της Ανατολής».

Εφημερίδα *Η Ελπίς*, 22.6.1851

Προσέξτε τη βαθιά φρόνηση του εφημεριδογράφου της εποχής: ο Ελληνισμός, ούτε Ανατολή ούτε Δύση, αλλά αυτός καθαυτός το κέντρο του συσχετισμού αμφότερων, η κλασσική περιωπή του ανθρώπινου πολιτισμού, το υπομόχλιο της ιστορίας. Αντιθέτως, γενόμενος ο Καθεστωτικός ΝεοΕλληνισμός πύθηκος της Δύσης, όχι μόνο κατέστρεψε τις Ελληνικές ρίζες της νεώτερης Ελλάδας αλλά κατήντησε και εμπόδιο για το μέλλον της Ανατολής.

Ποια καλύτερη συνεπτυγμένη διατύπωση του γενικότερου προβλήματος από αυτήν; Και πόσο τωρινή! Η Ελλάδα είναι πια άχρηστη, άχθος αρούρης. Και αυτό υποφέρουμε οι Δημιουργοί εξαιτίας του αχρείου Καθεστώτος της Υποτέλειας που μας τυραννεί.

Πώς το Καθεστώς διέφθειρε την κοινωνία εξ αρχής και διηνεκώς; Ιδού να:

«κατεσκευασθή εν τω έθνει ωρισμένη κοινωνική τάξις, εις την φυσιογνωμίαν της οποίας ούτε το Ελληνικόν ούτε το αλλότριον καθαρώς διακρίνεται, αλλ' αδιάκριτον κράμα εθνικής γνησιότητος και ευρωπαϊκού ψιμυθίου. Υπό την ενίσχυσιν του πλούτου και την προστασίαν της επισήμου εξουσίας, επεκτείνουσα τον εαυτής κύκλον καταπληκτικώς, κατέστρεψε του Έθνους την εσωτερικήν ενότητα και το ομοιόμορφον εις τρόπον, ώστε δύο αποτόμως διεστηκότες λαοί σχηματισθέντες εν αυτώ συγκρούονται πεισματωδώς».

Γ. Αντωνόπουλος, *Οι εργάται της εθνικής καταπτώσεως*, Αθήνα, 1878, σελ. 7.

Αυτό επεδίωξε το Δουλικό Καθεστώς της Χώρας. Να διαφθείρει με παντοειδείς τρόπους ένα τμήμα της Κοινωνίας εννουχίζοντάς το έτσι ώστε οι

πίθηκοι αυτοί πιθήκων που έφτιαξε να μοιάζουν με τον εαυτό του, να ταυτίζονται με τους Καθεστωτικούς Δοσίλογους, να είναι εις εικόνα και καθ' ομοίωσιν του Μεγάλου Πιθήκου Leviathan, να μην είναι ακόμη Ευρωπαίοι ενώ δεν είναι πια και Έλληνες. Αυτή είναι η δορυφορία του, αυτή η σωματοφυλακή του. Όντα υβριδικά, τερατογενέσεις Frankenstein και εκτρώματα εκτρωμάτων.

Την επεδίωξε τη μετατροπή κομματιού της κοινωνίας το Καθεστώς, αλλά δεν την πέτυχε παρά σε ελάχιστο βαθμό. Λίγο να σκύψεις κάτω από την επιφάνεια της ψυχής του ΝεοΈλληνα βρίσκεις γνήσια φλέβα Ελληνικότητας. Η εξωτερική επένδυση είναι άλλοτε ψευδοευρωπαϊκή άλλοτε ανατολίτικη. Αλλά η ρίζα και η ουσία, ο ταυτοτικός χαρακτήρας είναι του Ελληνισμού. Αυτούς που λογαριάζει για δικούς του το Καθεστώς, είναι κατά βάθος κρυπτοΈλληνες. Και οι μεγάλοι αριθμοί της Κοινωνίας μας, οι γνήσιοι και οι δημιουργοί, ο αληθινός λαός του έθνους, απέχουν από τον Καθεστωτικό ΝεοΕλληνισμό. Οπότε ποιοι θα τους μείνουν; Ορδές Πραιτωριανών μόνον. Μισθοφόροι των Δοσίλογων.

Και ποιος είναι ο έσχατος λόγος που το Καθεστώς δεν καταφέρνει το ανόσιο έργο του; Είναι ότι τον Έλληνα, τον γνησίως μετέχοντα του Ελληνισμού, να τον αποδυναμώσεις μπορείς – οικοδομώντας ένα τεχνητό σύστημα γύρω του και κλείνοντάς τον σε αυτή τη φυλακή. Μα να τον αλλάξεις δεν μπορείς. Από Έλληνας μπορεί να καταντήσει Γραικύλος στο λάθος περιβάλλον – αλλά Βάρβαρος δεν θα γίνει ποτέ! Δεν πρόκειται να εξευρωπαϊσθεί. Γιατί ο χαρακτηριστικός τύπος του Ευρωπαϊκού είναι το Βαρβαρικό και το Τεχνητό. Και του ελληνικού ο υψηλός πολιτισμός της φυσικότητας.

[Δείτε για μια συνοπτική ανάλυση το προηγούμενο κείμενο που σας έστειλα].

**Η Μωρή Στρατηγική του Ιωάννη Η΄
και
η Ατέλεστη «Ένωση» της Παπικής Βούλας**

Ένα άλλο ανίκανο Καθεστώς, αποτυχημένο αλλά τουλάχιστον εγχώριο, όχι δοτό και δοσιλογικό, επεχείρησε την Ένωση του χώρου μας με την Ευρώπη λίγο πριν τα μέσα του 15^{ου} αιώνα, στην τελική κρίση του ιδιότυπου Δεύτερου Ελληνισμού. Το Καθεστώς της τότε Βυζαντινής Αυτοκρατορίας είχε τίτλους και αξιώσεις οικουμενικές, πραγματική δε δικαιοδοσία μόνο στην Πόλη και σε λίγες ασύνδετες επαρχίες. Την αποτυχία του ο Αυτοκράτωρ Ιωάννης Η΄ ο Παλαιολόγος θέλησε να την ψιμυθιάσει μετατρέποντάς την σε δήθεν Υψηλή Στρατηγική, στην ουσία πενιχρά μικροπολιτική, προσέγγισης προς την Δύση. Ονειρώξεις μεγαλείου. Ο ανόητος νόμισε ότι θρησκευτική ένωση με τη Δύση θα συνεπέφερε βοήθεια εκ Δύσεως. Χωρίς να σκεφτεί ότι και να ήθελε ο Πάπας δεν μπορούσε να προκαλέσει τέτοια αρωγή εκ μέρους των Ισχυρών της Ευρώπης, προς τους οποίους (και τον Γερμανό Αυτοκράτορα και τον Βασιλιά της Γαλλίας και προς άλλους Ηγεμόνες και Πρίγκιπες και ελεύθερες πόλεις) η Αγία Έδρα είχε τότε έντονες διενέξεις και διαμφισβητήσεις κυριαρχιών, ευρισκόμενη και σε δεινή ενδοεκκλησιαστική κρίση, με τη Σύνοδο της Βασιλείας ανεξαρτητοποιημένη από τον Πάπα να συνεδριάζει συνεχώς (1431-1445) για τη ριζική αναδιοργάνωση της Καθολικής Εκκλησίας και με τα Βόρεια

ιδιαίτερα Κλίματα του Ευρωπαϊκού χώρου να ευρίσκονται επί μακρόν σε συνεχή έντονη αναταραχή εναντίον του Παπισμού.

Υπ' αυτές τις συνθήκες ο φαύλος Αυτοκράτωρ βιάζει για την Ένωση υπό οιοσδήποτε όρους. Κουβαλιέται, οικτρό θέαμα, όλη η ανώτερη εκκλησιαστική και πολιτική ηγεσία του Βυζαντίου, θλιβερός συρφετός αποτυχημένων, στην Ιταλία με τον Αυτοκράτορα και τον Πατριάρχη επί κεφαλής διστάμενους. Ο αδύναμος Πατριάρχης Ιωσήφ, χάνει στον ανταγωνισμό, ασθενεί («διπλωματικά» ή αληθώς, φυσικά ή επακτώς) για μακρό διάστημα των εργασιών της Συνόδου Φερράρας-Φλωρεντίας (1338-39), αναγκάζεται όμως (λέγεται) να ομολογήσει πλήρη δογματική συμφωνία με τον Πάπα, και πάντως πεθαίνει πριν την κατάληξη της «μιαράς και ληστρικής συνόδου» (όπως αποκλήθηκε η Παπική Σύνοδος στην καθ' ημάς Ανατολή). Έτσι η υπογραφή του δεν υπάρχει στον Όρο (Definitio) της Συμφωνίας που συνετάγη από τον Αμβρόσιο, διοικητή του Καμαλδουλεσιανού Τάγματος, κατ' εντολή του Πάπα. Στον τίτλο του Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως δεν υπάρχει υπογραφή.

Ο Όρος εξεδόθη ως Παπική Βούλα την οποία προσυπέγραψαν άπαντες – πλην Μάρκου του Ευγενικού, Επισκόπου (ονομαστικού) Εφέσου. Οι άθλιοι Βυζαντινοί της παρακμής δεν είχαν ιδιαίτερα προβλήματα με τις δογματικές και ιδεολογικές διαφορές, για τις οποίες κατά τα άλλα εκόπτοντο, πνευματοφόροι αυτοί και ομολογητές της Αλήθειας, αλλά μόνο με τις δικαιοδοσίες και εξουσίες. Δεν ήθελαν να φανούν ότι υποτάσσονται στον Πάπα, αν και τα πάντα κατά τη διαμονή τους στην Ιταλία ήταν υπολογισμένα για να διατυμπανίζουν την απόλυτη υποταγή τους στην Αγία Έδρα. Όπως και έγινε πρακτικά σαφές ότι το όλο «σχέδιο» ήταν καπνός ματαιότητας: κανένας ισχυρός ηγεμόνας δεν παραβρέθηκε, παρόλο που ο Αυτοκράτωρ ζήτησε αρχικά από τον Πάπα να γίνουν και συζητήσεις

στρατηγικές με πολιτικοστρατιωτικούς ηγέτες, για την υποτιθέμενη βοήθεια προς την Αυτοκρατορία (!), και ο Πάπας υποσχέθηκε να τους φέρει. Δοθείσης της κατάστασης γενικότερα που περιέγραψα, κανένας σημαντικός ηγεμόνας δεν έδωσε σημασία στη α-νόητη Σύνοδο, ενώ εκλήθησαν επισήμως να παραστούν.

Παρόλα αυτά το τσούρμο των επισήμων (δεν λέω επιφανών) Βυζαντινών με τους τίτλους χωρίς περιεχόμενο έδωσε πνευματική και εξουσιαστική γη και ύδωρ σε ό,τι αξίωνε ο Πάπας. Και έφυγαν οι κακοδαίμονες όλοι αφού πολλοί διεκπληκτίστηκαν με τους Ταμίες του Βατικανού για την καταβολή των επιδομάτων τους. Γιατί Αυτοκράτωρ και Πατριάρχης και Μητροπολίτες και Αρχιεπίσκοποι και Επίσκοποι και Ηγούμενοι και Άρχοντες Οικουμενικοί και Ακόλουθοι και Παρατρεχάμενοι (απίθανη κουστωδιά που κουβάλησε όλα τα πολύτιμα κειμήλια της Αυτοκρατορίας και τα ιερά σκεύη του Πατριαρχείου μαζί της), ζούσαν με πενιχρή σύνταξη από την Αγία Έδρα κατά τη διάρκεια της Συνόδου, ενώ και τα οδοιπορικά του ταξιδιού τους προσπορίστηκαν από την αυτή πηγή. Ο δε Ιωάννης ο Οικουμενικός Αυτοκράτωρ διασκεδάζε την ανία του κυνηγώντας και ο Οικουμενικός Πατριάρχης πέθαινε χωρίς να αντικαθίσταται από κάποιον διατεθειμένο να υπογράψει την Βούλλα της Βίας και της Απώλειας.

Και τι κερδήθηκε πρακτικά με την ιδεολογική προδοσία; 300 στρατιώτες που θα τους συντηρούσε ο Πάπας και ίσως 2 γαλέρες. Και πολλές υποσχέσεις. Ότι θα βρει για τον Αυτοκράτορα 20 μεγάλα πολεμικά πλοία για 6 ή 10 μήνες, ότι θα προτρέψει τους ηγεμόνες της Ευρώπης να βοηθήσουν τη Βασιλεύουσα. Αερολογίες.

Και ακούστε τα χειρότερα. Υπάρχουν και χειρότερα από αυτά; Υπάρχουν. Όπως τώρα συμβαίνει κάθε φορά με τον διαρκώς υποχωρούντα πάτο του πηγαδιού.

1) Επί της συμβασιλείας του Ιωάννη μετά του φρόνιμου πατρός του Μανουήλ Β' (πριν δηλαδή το 1425, σε ανύποπτο χρόνο) πατέρας και γιος είχαν συζητήσει σε μυστικό συμβούλιο το θέμα της Ένωσης υπό το πρίσμα της Βοήθειας από τη Δύση. Παρίστατο μόνον ο Γεώργιος Φραντζής στη διαβούλευση μεταξύ των δύο Αυτοκρατόρων [Χρονικόν, II, 13, pp. 178-9 Bekker (εκδ. Bonn)]. Ο Φραντζής ήταν ανώτατος Αυτοκρατορικός Γραμματέας, Πρωτοβεστιάριος και Μέγας Λογοθέτης. **Ο Μανουήλ συνιστά στον Ιωάννη να χρησιμοποιεί το ζήτημα της Ένωσης μόνο για να εξασφαλίζει καλύτερη αντιμετώπιση από τους Οθωμανούς, ποτέ όμως να μην την κάνει, γιατί τα δυο μέρη είναι ασύμβατα.** Ο Ιωάννης διαφώνησε, δυσανασχέτησε και έφυγε χωρίς να πει τίποτε. Οπότε ο Μανουήλ εξεμυστηρεύθη στον Φραντζή τους φόβους του ότι η πολιτική του γιου του θα καταστρέψει την Αυτοκρατορία: **«Φοβοῦμαι γὰρ μή ποτε ἐκ τῶν ποιημάτων καὶ τῶν ἐπιχειρημάτων αὐτοῦ γένηται χαλασμός τοῦ οἴκου τούτου».** Και αναμιννήστηκε σε τι έσχατο κίνδυνο οδήγησε την Αυτοκρατορία και προ ολίγου ο Ιωάννης όταν θέλησε να υποδαυλίσει ενδοδυναστικές Οθωμανικές έριδες, κάνοντας τη λάθος επιλογή.

2) Όταν ο Ιωάννης αποφάσισε εν τέλει να πάει στην Ιταλία για την Ένωση επικεφαλής της θλιβερής πολυμελούς αντιπροσωπείας, θεώρησε υποχρέωσή του να πληροφορήσει περί τούτου τον Σουλτάνο Μουράτ Β'. Τη Σουλτανική απάντηση και προτροπή καταχωρεί ο Φραντζής (II, 13, p. 180 Bekker): «κακείνος (ο Σουλτάνος) ἀπεκρίνατο ὅτι οὐ φαίνεται μοι καλὸν εἶναι ἵνα ὑπάγη (ο Ιωάννης) καὶ τοσοῦτον μοχθήσῃ καὶ καταναλώσῃ τὸν βίον αὐτοῦ, καὶ μετέπειτα τί ταὐτὸ κέρδος; Ἴδου ἐγὼ ὑπὲρ αὐτοῦ, εἰ χρεῖαν ἔχει χρημάτων δι' ἔξοδον καὶ εἴσοδον καὶ ἄλλο τι πρὸς θεραπείαν αὐτοῦ, ἔτοιμός εἰμι θεραπεύσαι αὐτόν». Ποιο το κέρδος από όλον αυτόν τον αγώνα, ερωτά ο

Σουλτάνος τον Αυτοκράτορα. «Εάν χρειάζεσαι οποιαδήποτε οικονομική ή άλλη βοήθεια, εγώ προτίθεμαι να στην παράσχω».

Σκέψη βαθιά ενέπνευσε στα Αυτοκρατορικά Συμβούλια μετά από αυτήν τη σαφή υποδήλωση, ότι η κίνηση του Ιωάννη θα θεωρείτο από τον Σουλτάνο ως εχθρική πράξη, που και στην αλήθεια ήταν. **Φαίνεται ότι οι συνετότεροι έκριναν ότι θα έπρεπε να ματαιωθεί η Ιταλική έξοδος. Και επιλέγει ο Φραντζής: «ὅμως ἐγένετο ὅπερ ἤθελεν ὁ βασιλεὺς ἢ μᾶλλον ἡ κακὴ τύχη».** Στην πολιτική του Ιωάννη αντέκειντο ο αδελφός του μετέπειτα Αυτοκράτωρ Κωνσταντίνος (γραμματεὺς του οποίου ήταν ο Φραντζής), ο άλλος αδελφός Θωμάς και «οι ἄρχοντες» (*op.cit.* p. 181 Bekker). Προς στιγμὴν απειλήθηκε Οθωμανικὴ επίθεση κατά της Πόλης, αλλά ο Σουλτάνος μεταπείστηκε από την επιχειρηματολογία του Βεζύρη Χαλίλ Πασά, προς τον οποίο υπονοούνται ροαί χρυσού εκ του Αυτοκρατορικού Θησαυροφυλακίου. (Ο Βεζύρης επαύθη από τον Μωάμεθ Β' μόλις πορθήθηκε η Πόλη μετά από την αποκάλυψη του ρόλου του στον σουλτάνο από τον Γεώργιο Σχολάριο). Ούτως ή ἄλλως ἔγινε μια αναβολή μόλις 15 ετών.

3) Αποφασισθείσης της ματαιόφρονος Αυτοκρατορικής εξόδου προς τη Δύση ετέθη το ζήτημα αν η αντιπροσωπεία ἔπρεπε να πορευθεί προς τη Βασιλεία, όπου η Σύνοδος της Καθολικῆς Εκκλησίας συνεδρίαζε, ή προς τη Φερράρα, όπου ο Πάπας συγκαλούσε τη δική του Σύνοδο της Ένωσης. Γιατί και η Σύνοδος της Βασιλείας επιζητούσε να διαπραγματευθεί την Ένωση και ἔστειλε αντιπροσωπεία στην Πόλη για τον σκοπό αυτό, προσφέροντας διπλάσια οδοιπορικά από ό,τι η Παπική Legatio. Προφανώς η Σύνοδος της Βασιλείας ήταν ο καταλληλότερος συνομιλητής για δυο βασικούς λόγους. Πρώτον, γιατί σκοπός της ήταν η ριζική και συνολική Μεταρρύθμιση της Καθολικῆς Εκκλησίας με περιορισμό της Παπικῆς Ηγεμονίας σε αυτήν. Η Σύνοδος επρέσβευε την υπεροχή Συνόδου της

Εκκλησίας επί τον Πάπα. Άρα ευμενώς θα συζητούσε την Ένωση με κριτήρια Πατερικά και πλησιέστερα προς την αρχική Εκκλησία. Δεύτερον, η Σύνοδος της Βασιλείας εξέφραζε το Γερμανικό Πνεύμα δυσανασχέτησης προς την Παποκρατία. Ο Αυτοκράτωρ της Δύσης και οι Γερμανοί και σχετιζόμενοι Ηγεμόνες διέκειντο ευνοϊκά προς αυτήν και δυσμενώς προς τις αξιώσεις του Πάπα. Στη θρησκευτική αντιπαλότητα προσετίθετο δηλαδή και πολιτική αντίθεση προς τον Παπισμό. Είναι χαρακτηριστικό ότι στη Μεγάλη (Δυτική) Αυτοκρατορική Σύνοδο Ηγεμόνων της Μαγουντίας το 1439, στην οποία παρευρέθηκαν και απεσταλμένοι χωρών εκτός Αυτοκρατορίας όπως της Γαλλίας, της Καστίλης και της Πορτογαλίας, έγινε αποδεκτό το κύρος της Συνόδου της Βασιλείας.

Ενισχυμένη από τη θωράκιση αυτή της Κοσμικής Εξουσίας, η Σύνοδος της Βασιλείας που εν τω μεταξύ είχε κηρύξει την Παπική Σύνοδο της Φεράρας «παρασυναγωγή», καθήρεσε τον Πάπα Ευγένιο τον Δ'. Ο Πάπας χρησιμοποίησε την παρουσία των μωρών της Κωνσταντινούπολης υπέρ του θρόνου του, ότι συζητά με την Αυτοκρατορία και το Πατριαρχείο της Ανατολής, και επιτυγχάνει την Ένωση. Κενά πράγματα αλλά παίζουν προσωρινό ρόλο υπό κατάλληλες συνθήκες και επιδέξιους χειρισμούς.

Παρόλα αυτά το κύρος του Πάπα είχε τρωθεί ανεπανόρθωτα. Όταν πέθανε ο Ευγένιος και χρειάστηκε να εγκριθεί γενικώς η ανάρρηση του νέου Πάπα Νικολάου Ε' στη Ρωμαϊκή Έδρα, ο Νικόλαος υπέγραψε με τον αρχηγό της Κοσμικής Εξουσίας Γερμανό Αυτοκράτορα Φρειδερίκο Γ' τη διαβόητη σύμβαση (Concordat) της Βιέννης, με την οποία δεχόταν αποφασιστικό περιορισμό ακόμη και των Εκκλησιαστικών Διοικητικών αρμοδιοτήτων του υπέρ του Αυτοκράτορα και των Αψβούργων. Και αυτό έγινε το 1448, πριν, και προφανώς για να, εκλεγεί ο Νικόλαος Πάπας και από τη Σύνοδο της Βασιλείας, η οποία εν τω μεταξύ είχε μεταφερθεί τελικά στη Λυόν της

Γαλλίας. Η εκλογή αυτή έγινε το επόμενο έτος και έτσι αποκαταστάθηκε η θρησκευτική ενότητα το 1449 με την επιλογή του Νικολάου και την αυτοδιάλυσή της.

Υπ' αυτές τις συνθήκες, που μιλάνε από μόνες τους, ο Ανόητος Αυτοκράτωρ πρόκρινε να βοηθήσει τον Πάπα και όχι να διαπραγματευθεί με τη Σύνοδο της Καθολικής Εξουσίας και με τους ισχυρότερους κοσμικούς Ηγεμόνες της Γερμανίας και πέραν αυτής. Συστηματικά επέλεγε λάθος μεριά – όπως και στις έριδες του Σουλτανικού οίκου που προανέφερα κατά Φραντζή.

Ο ΜωροΙωάννης επέβαλε την επαίσχυντη Ένωση τάχα για να εξασφαλίσει τη βοήθεια της Δύσης. Και να τι λέει αντιθέτως ο Φραντζής. Ότι η κίνησή του αυτή είναι ακριβώς αυτό που κατέστρεψε πολιτικά και στρατιωτικά την Αυτοκρατορία. Αναφέρει ρητά ότι δεν κρίνει θεολογικά, εκκλησιολογικά και θρησκευτικά το θέμα, αν και δηλώνει την προτίμησή του στα πάτρια. Όμως το αντιμετωπίζει πρακτικά και ωφελμιστικά. Άσχετα αν ήταν πνευματικά και πολιτιστικά σωστό ή λάθος, πέτυχε τον πολιτικό στόχο της η στρατηγική του Ιωάννη; Όχι. Όχι μόνον γιατί Δυτική βοήθεια δεν χορηγήθηκε, όχι ακόμη και διότι δεν μπορούσε να χορηγηθεί υπό τις κρατούσες συνθήκες και με τις επιλογές που έγιναν, αλλά και γιατί η πολιτική της Ένωσης ήταν αυτή που κατ' ευθείαν προκάλεσε την επίθεση των Μωαμεθανών κατά της Πόλης.

Γράφει ο Φραντζής (*op.cit.* p. 178 Bekker): «...καὶ αὐτὴ ἡ τῆς Συνόδου ὑπόθεσις ἦν αἰτία πρώτη καὶ μεγάλη ἵνα γένηται ἡ κατὰ ταῆς Κωνσταντινουπόλεως τῶν ἀσεβῶν ἔφοδος, καὶ ἀπὸ ταύτης πάλιν ἡ πολιορκία καὶ αἰχμαλωσία καὶ τοιαύτη καὶ τοσαύτη συμφορὰ ἡμῶν». Προφανώς η Οθωμανική Ηγεσία δεν επρόκειτο να ανεχθεί τέτοια ιλαρά

παιχνίδια και έπρεπε να ξεκαθαρίσει το πρόβλημα, όπως είχε υποδηλώσει με την έκφραση της ρηματικής αντίδρασής της στην **Ιταλική περιπέτεια της Βυζαντινής Αυλής**. Στον χάρτη του γεωπολιτικού χώρου μας της Εποχής εκείνης, η Οθωμανική Αυτοκρατορία εκτείνεται στο σύνολό του πεδίου μέχρι Βοσνίας και Ερζεγοβίνης εξαιρουμένων βασικά μόνον μερικών Βενετικών κατοχών (περιλαμβανομένης της Κρήτης) και της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας (η Πόλη με στενή και βραχεία λωρίδα στα παράλια της Βουλγαρίας και η Πελοπόννησος εκτός των Βενετικών κτήσεων).

Η τελική πράξη του δράματος που υποτυπώνει ο Φραντζής έχει ως εξής: Στις 6/1/1449 ο Κωνσταντίνος Παλαιολόγος, δεσπότης του Μωρέος, στέφεται Αυτοκράτωρ του Βυζαντίου. Το 1451 ζητά βοήθεια πάλι από τον Πάπα Νικόλαο Ε', υποσχόμενος εφαρμογή της απόφασης της Φεράρα-Φλωρεντίας για την Ένωση. Προφανώς η απόφαση έμενε και ήταν ανεφάρμοστη. Τον ίδιο χρόνο πεθαίνει ο Μουράτ Β' και τον διαδέχεται στον σουλτανικό θρόνο ο νεαρός Μωάμεθ Β'. Το 1452 ο Μωάμεθ κτίζει το φρούριο Ρούμελι Χισάρ στην Ευρωπαϊκή ακτή του Βοσπόρου με σκοπό τον ναυτικό αποκλεισμό της Πόλης. Ανακοινώνεται στην Κωνσταντινούπολη η άρση του σχίσματος και η Ένωση των Εκκλησιών. Θύελλα αντιδράσεων από την κοινωνία. 29/5/1453 η Πόλη καταλαμβάνεται. Τέλος της Βυζαντινής και Αρχής της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας του αυτού γεωπολιτικού και γεωπολιτιστικού χώρου (Κριτόβουλος).

Όπως υποστήριξε ο Φραντζής, η πολιτική της Ένωσης ήταν η κύρια αιτία της Καταστροφής. Η έλλειψη συντονισμού προς τον γεωπολιτικό και γεωπολιτιστικό σου χώρο, και η μάταιη σύνδεση προς το Ανοίκειο πολιτιστικά και Άλλο χωρολογικά, είναι πολιτικές

απόγνωσης που οδηγούν με μαθηματική βεβαιότητα σε ολέθριες αποτυχίες και τραγικές καταστροφές.

Η αντιστοιχία και ομοιότητα προς τις καταστάσεις που βιώνουμε σήμερα είναι εντυπωσιακή. Μόνον δεν κραυγάζει η ιστορία τι πάνε να μας κάνουν οι τωρινοί εγκάθετοι του Δοσιλογικού Καθεστώτος.

Και προσέξτε την εκπληκτική σύμπτωση της ουρανομήκους ηλιθιότητας των καθεστώτων τότε και τώρα. Θρησκευτική Ένωση τότε, Πολιτιστική Ένωση τώρα. Προτάγματα ιδεολογικά για ατελέσφορες στρατηγικές. Διδαχθείτε!

Και για να μην μένει τίποτα αναντιστοιχίτητο μεταξύ των δύο παρακμιακών καταστάσεων, μας εξιστορεί ο Δούκας ότι οι ίδιοι άνθρωποι που είχαν υπογράψει την Παπική Βούλα της Ένωσης, αυτοί όταν γύρισαν στην Πόλη την καταριόντουσαν, επικαλούμενοι τρομοκρατία που τους ασκήθηκε όσο ήσαν στην Ιταλία. Τι έχετε να πείτε; Δεν γελάει η Ιστορία με τα καμώματα των μωρογέλοιων πιθήκων του Ευρωπαϊκού Υποκειμένου, που νομίζουν ότι μπορούν να τα βάλουν με το Ον και τον Ελληνικό Νου;

**Οι συναντήσεις των Σεμιναρίων γίνονται στην Αίθουσα Διαλέξεων του
Μεγάρου Λόγου και Τέχνης, Πλατεία Γεωργίου Α΄, 2^{ος} όροφος.**

Μετά την ομιλία ακολουθεί διεξοδική, ανοικτή συζήτηση.

Η εισοδος είναι ελεύθερη.